

Arrest

nr. 170 117 van 20 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 februari 2016 tot verwerping van een aanvraag tot het bekomen van de status van langdurig ingezetene (bijlage 17).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 maart 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 2 februari 2016 een aanvraag in met het oog op de toekenning van de status van langdurig ingezetene.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 29 februari 2016 de beslissing tot verwerping van een aanvraag tot het bekomen van de status van langdurig ingezetene. Deze beslissing, die verzoeker op 9 maart 2016 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volg:

“Gelet op artikel 15 BIS van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De aanvraag tot het bekomen van de status van langdurig ingezetene ingediend op 02.02.2015 door [K.B.]

[...]

*van Turkije nationaliteit,
is verworpen.*

REDEN VAN DE BESLISSING

- *aanvraag afgewezen wegens herhaaldelijke inbreuken tegen de openbare orde :*

betrokkene is veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Antwerpen dd. 27.02.2008 tot een gevangenisstraf van 7 maanden waarvan 5 maanden met uitstel en waarvan 2 maanden effectief, gewoon uitstel van 3 jaar en tot een geldboete van 100.00EUR of 1 maand vervangende gevangenisstraf wegens : gebruik van valsheid in geschriften door particulieren en oplichting

betrok[k]ene is veroordeeld door het Hof van Beroep van Antwerpen dd. 16.10.2008 tot een gevangenisstraf van 50 maanden en een geldboete van 3000,00EUR, bijzondere verbeurdverklaring of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden voor de geldboete

betrokkene is veroordeeld door de politierechtbank van Antwerpen dd. 16.12.2014 tot een geldboete van 200,00 EUR of een vervangend rijverbod van 30 dagen.

Wegens : identiteit bestuurder niet medegedeeld art. 67 al. 1&2 KB 16.03.1968 (15d)

betrokkene is veroordeeld door de politierechtbank van Antwerpen dd. 16.02.2015 tot een geldboete van 50,00 EUR en 15 dagen vervallenverklaring recht tot sturen van motorvoertuigen of een vervangend rijverbod van 30 dagen.

Wegens : snelheid niet beperkt binnen bebouwde kom art. 11.1 kb 1.12.1975

betrokkene is veroordeeld door de politierechtbank van Antwerpen dd. 04.08.2015 tot een geldboete van 10,00 EUR of vervangend rijverbod van 15 dagen.

Wegens : art. 23 wet 21.11.1989 niet beschikken over verzekeringsbewijs

Wegens : art. 81.1.3 technische voorschriften KB 1.12.1975

betrokkene is veroordeeld door de politierechtbank van Antwerpen dd. 21.09.2015 tot een geldboete van 300,00 EUR en 3 maanden vervallenverklaring recht tot sturen van motorvoertuigen of vervangend rijverbod van 90 dagen.

Wegens : art. 67 KB 23.3.98 verval met rijdbewijzen/niet doen toekomen rijbewijs”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in eerste middel de schending aan van de artikelen 15bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

“[...]

*In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbegin[...]*sel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen

op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

De beslissing is kennelijk onredelijk genomen.

De bestreden beslissing is gebaseerd op het feit dat verzoeker een strafblad heeft. Maar in de bestreden beslissing wordt niet uiteengezet op welke manier de voorgaanden van verzoeker de openbare orde zou kunnen bedreigen. De bestreden beslissing is aldus niet naar behoren gemotiveerd.

- R.v.St. (15e k.) nr. 138.468, 14 december 2004, A.P.M. 2005 (samenvatting), afl. 1, 7; , Rev. dr. étr. 2004, afl. 130, 602, noot -; , Rev. dr. étr. 2005 (samenvatting), afl. 135, 579; <http://www.raadvst-consetat.be> (7 februari 2006);

Artikel 15bis Vw. bepaalt het volgende:

§ 1. Behalve indien redenen van openbare orde of nationale veiligheid zich ertegen verzetten, moet de status van langdurig ingezetene worden verleend aan een vreemdeling die geen burger is van de Europese Unie, die voldoet aan de voorwaarden van § 3 [2 ...]2 en die een legaal en ononderbroken verblijf in het Rijk bewijst in de loop van vijf jaar die onmiddellijk voorafgaan aan zijn aanvraag voor het verkrijgen van de status van langdurig ingezetene. (...)

Verwerende partij haalt redenen van openbare orde aan om de aanvraag te weigeren.

Verzoeker is inderdaad een aantal keer veroordeeld, de vraag is in casu hoe de schending van de openbare orde moet geïnterpreteerd moeten worden.

Volgens verzoeker dient een en ander naar analogie met art. 43 Vw. toegepast worden.

Artikel 43 Vw. bepaalt het volgende:

"De binnenkomst en het verblijf mogen aan de E.G.-vreemdeling slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van openbare veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

(...) 2° de maatregelen van openbare orde of van openbare veiligheid moeten uitsluitend gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen vormt op zichzelf geen motivering van deze maatregelen(...)."

Bovenvermeld artikel 43 van de Vw. vormt een omzetting van art. 3 van de RL 64/221/EG voor de coördinatie van de voor vreemdelingen geldende bijzondere maatregelen t.a.v. verplaatsing en verblijf, die gerechtvaardigd zijn uit hoofde van de openbare orde, de openbare veiligheid en de volksgezondheid.

In zijn arrest van 27.10.1977 heeft het Hof van Justitie (HvJ van de EG – Verzameling van de jurisprudentie van het Hof- 1977-, blz. 2013) m.b.t. de interpretatie van bovenvermeld art. 3 van de EG-richtlijn nr. 841221 het volgende overwogen:

"(...) Overwegende dat de bewoordingen van lid 2 van artikel 3 van de richtlijn, volgens hetwelk 'het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen motivering vormt van deze maatregelen', aldus moeten worden opgevat dat zij van de nationale autoriteiten een specifieke beoordeling eisen vanuit een oogpunt van de belangen, verbonden met de handhaving van de openbare orde, welke beoordeling niet noodzakelijkerwijze samenvalt met de beoordeling die ten grondslag lag aan de strafrechtelijke veroordeling; dat hieruit volgt dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling slechts ter zake doet voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt; dat in het algemeen de vaststelling van een bedreiging van dien aard weliswaar inhoudt dat bij de

betrokkene een neiging bestaat om dit gedrag in de toekomst te handhaven, noch dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde (...)".

- Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 4958 van 14.12.2007 in de zaak RvV 14.061 II;

In de bestreden beslissing acht de Dienst Vreemdelingenzaken de bedreiging die uitgaat van verzoeker van een dergelijke aard dat de persoonlijke en familiale interesses van verzoeker niet kunnen primeren op het behoud van de openbare orde en is de Dienst Vreemdelingenzaken impliciet van mening dat er een ernstig en actueel risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde.

Verwerende partij beperkt er zich in de bestreden beslissing echter toe te verwijzen naar het feit dat verzoeker in het verleden veroordeeld werd.

Er werd met andere woorden enkel gekeken naar de strafrechtelijke veroordelingen, waarna de aanvraag werd verworpen.

Nochtans bepaalt artikel 43 van de Vreemdelingenwet zeer duidelijk dat de binnenkomst en het verblijf aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts kan geweigerd worden binnen welomschreven perken. Zo wordt uitdrukkelijk vermeld dat strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden vormen voor weigering en dat de genomen maatregelen in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel.

In casu blijkt nergens uit de motivering van de bestreden beslissing dat een dergelijke afweging tussen enerzijds de veroordelingen en de actuele situatie van verzoeker en anderzijds het al of niet weigeren van de aanvraag en de gevolgen ervan heeft plaatsgevonden. Evenmin werd rekening gehouden met het persoonlijk gedrag van verzoeker. Integendeel, indien men met het gedrag van verzoeker zou rekening gehouden hebben, dan zou men hebben dienen te besluiten dat verzoeker reeds ettelijke jaren een goed gedrag vertoont en dat er zich geen problemen voordoen.

De ernstige veroordeling van verzoeker dateren van 2008. Nadien werd hij enkel door de politierechtbank veroordeeld inzake verkeersinbreuken.

Verzoeker heeft dus al meer dan 8 jaar geen ernstige criminele feiten meer gepleegd.

Verzoeker is zelfstandige in zijn eigen onderneming en heeft hij legale inkomsten, hij betaalt belastingen, sociale zekerheidspremies, enz.

Met dit alles werd door de gemachtigde van de Minister echter geen rekening gehouden, dit werd zelfs niet afgewogen ten aanzien van de te nemen beslissing. Er wordt eenvoudigweg verwezen naar de veroordelingen om de aanvraag af te wijzen. Van een beoordeling van het persoonlijk gedrag van verzoeker en de actuele en werkelijke situatie — zoals vereist door art. 43 Vw. en naar analogie door art. 15bis Vw. — is geen sprake.

Dat er een ernstig en actueel risico zou bestaan op een nieuwe schending van de openbare orde, is met andere woorden niet bewezen en wordt volledig weerlegd door het voorgaande. Bovendien blijkt nergens uit de bestreden beslissing dat dit actuele en werkelijke karakter van een ev. bedreiging werkelijk werd onderzocht, laat staan dat wordt aangegeven op welke elementen men zich baseerde om tot het genomen besluit te komen.

Niet alleen zijn de feiten inmiddels 8 jaar geleden, intussen is verzoeker reeds 6 jaar vrij en heeft hij zich steeds naar de wetten en regels gedragen en aan gezinsuitbreiding gedaan.

Van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging kan dan ook geen sprake zijn.

Verzoeker is geen crimineel, er is zeker geen gevaar voor recidive. Indien zijn aanvraag wordt goedgekeurd is de kans nihil dat hij opnieuw dergelijke feiten zal plegen omdat hij zijn les heeft geleerd en omdat hij een legaal inkomen heeft.

Verzoeker is niet gekend voor diefstal, overval, verkrachting of dergelijke meer. Indien zijn aanvraag wordt goedgekeurd is de kans op recidive nul.

Tijdens een vergadering d.d. 13 juli 2006 van de bevoegde Senaatscommissie werd meer uitleg gevraagd over voornoemd artikel aan de Minister van Binnenlandse Zaken. Deze gaf volgend antwoord:

“Artikel 43 van de vreemdelingenwet is een omzetting in Belgisch recht van Europese richtlijnen. Zoals blijkt uit de richtlijn 2004/3, wordt met het criterium persoonlijk gedrag bedoeld dat de EU-onderdaan zelf een gevaar moet zijn voor de openbare orde of de openbare veiligheid, in tegenstelling tot motiveringen die los staan van het individuele geval of verband houden met algemene preventieve redenen. Dergelijke motieven mogen niet worden aangevoerd.

Daarnaast vermeldt de richtlijn duidelijk dat een strafrechtelijke veroordeling op zichzelf niet volstaat. Wanneer een EU-onderdaan een strafrechtelijke veroordeling heeft opgelopen die op zich een inbreuk op de openbare orde of openbare veiligheid kan inhouden; zullen dus steeds bijkomend de concrete omstandigheden van het individueel geval moeten worden onderzocht. Hierbij wordt rekening gehouden met het aantal, de aard, de zwaarwichtigheid en de anciënniteit van de feiten.

...”

(www.senate.be/publications-publicatielijst Belgische Senaat Handelingen)

Hieruit kan worden afgeleid dat het eventuele bestaan van een strafrechtelijke veroordeling als weigeringsgrond steeds gepaard moet gaan met elementen uit het ‘persoonlijk gedrag’ van de betrokkene. In de wet is duidelijk een onderscheid ingebouwd tussen die twee elementen. Wanneer een veroordeling bestaat moeten tevens specifieke gronden aangewezen worden waaruit blijkt dat de betrokkene geen berouw toonde, recidive pleegde of uit omstandigheden blijkt dat de betrokkene recidive zou kunnen plegen.

In de bestreden beslissing van verwerende partij wordt niets gezegd over het persoonlijk gedrag of recent gevaar van verzoeker. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker geen berouw zou hebben getoond.

Verzoeker is nergens anders veroordeeld.

Er kan dan ook niet rechtsgeldig worden voorgehouden dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid in de zin van artikel 15bis Vreemdelingenwet.

Gelet op het bovenstaande volstaat het loutere bestaan van een strafrechtelijke veroordeling niet om te motiveren dat een vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij niet heeft nagegaan welke nieuwe gedragingen van verzoeker een gevaar kunnen vormen voor de openbare orde.

Verzoeker kan derhalve niet inzien hoe verwerende partij toch zou kunnen vastgesteld hebben dat uit de gepleegde feiten bleek dat verzoeker een gevaar vormde voor de openbare orde.

Zo wordt de actuele situatie van verzoeker en zijn gedrag doorheen de jaren op geen enkele wijze aangehaald, hetgeen nochtans essentiële elementen uitmaken bij de beoordeling van zijn aanvraag en het ev. risico voor de openbare orde.

Bijgevolg is het duidelijk dat de materiële motivering in casu niet afdoende is, aangezien zij gebrekkig is.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De desbetreffende artikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze, hetgeen impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid in kwestie bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker meent dat aan deze voorwaarden niet is voldaan: de motivering is ontegensprekelijk gebrekkig, daar men de situatie en het dossier van verzoeker niet correct heeft beoordeeld, dat niet werd aangegeven om welke redenen er een actueel en ernstig risico voor de openbare orde in hoofde van verzoeker zou dienen te worden weerhouden en dat men zeker en vast in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Bijgevolg kan een dergelijk argument niet worden weerhouden. Bij gebrek aan motivering, kan niet anders dan besloten worden dat de motiveringsplicht werd geschonden.

Artikel 15bis van de Vreemdelingenwet werd geschonden.”

2.1.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft, zoals verzoeker terecht aangeeft, tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 15bis van de Vreemdelingenwet, immers toegelicht dat verzoekers aanvraag tot toekenning van de status van langdurig ingezetene wordt afgewezen omdat hij herhaaldelijk inbreuken pleegde tegen de openbare orde. Verweerder heeft tevens een overzicht gegeven van de verschillende veroordelingen die verzoeker vanaf 2008 tot heden opliep. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de bepalingen van artikel 15bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 15bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat verweerder een aanvraag die erop is gericht om de status van langdurig ingezetene te verwerven kan afwijzen indien redenen van openbare orde zich verzetten tegen de toekenning van deze status.

Voormelde wetsbepaling is een omzetting van artikel 6 van de richtlijn de 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen (hierna: de richtlijn 2003/109/EG), waarin het volgende is bepaald:

“1. De lidstaten mogen om redenen van openbare orde of binnenlandse veiligheid weigeren de status van langdurig ingezetene toe te kennen.

De lidstaat houdt bij zijn besluitvorming mede rekening met de ernst van de inbreuk of het soort van inbreuk dat op de openbare orde of de binnenlandse veiligheid is gepleegd, respectievelijk met het gevaar dat van de persoon in kwestie uitgaat, en let daarbij tevens terdege op de duur van het verblijf en het bestaan van banden met het land van verblijf.

2. De in lid 1 bedoelde weigering berust niet op economische gronden.”

Voor de interpretatie van het begrip openbare orde dient dus te worden teruggegrepen naar de draagwijdte die aan dit begrip wordt gegeven in voormeld artikel. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat het begrip openbare orde zoals bedoeld in artikel 43 van de Vreemdelingenwet, dat een omzetting is van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor

de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG en dat van toepassing is op burgers van de Unie en hun familieleden in aanmerking moet worden genomen. In artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG wordt het begrip openbare orde immers gekoppeld aan het gedrag van een vreemdeling en wordt aangegeven dat dit gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving moet vormen. Een dergelijke strikte omschrijving is niet terug te vinden in artikel 6 van de richtlijn 2003/109/EG. Hierbij moet nog worden benadrukt dat in de achtste overweging van de richtlijn 2003/109 uitdrukkelijk wordt gesteld dat *“het begrip openbare orde [...] een veroordeling voor het plegen van een ernstig misdrijf [kan] omvatten.”* Verzoekers beschouwingen omtrent de interpretatie van artikel 43 van de Vreemdelingenwet zijn dan ook niet dienstig.

In voorliggende zaak is het niet betwist dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Verweerder heeft er tevens terecht op gewezen dat verzoeker op minder dan een jaar tijd nog vier maal werd veroordeeld door de politierechtbank. Het is niet kennelijk onredelijk om, gelet op het feit dat verzoeker ernstige strafbare feiten pleegde en op korte termijn herhaaldelijk door de politierechtbank werd veroordeeld voor minder zwaarwichtige feiten, te concluderen dat redenen van openbare orde beletten dat verzoekers aanvraag om hem de status van langdurig ingezetene toe te kennen wordt ingewilligd.

Verzoekers uiteenzetting dat hij reeds meer dan acht jaar geen ernstige strafrechtelijke inbreuken beging – waarbij in aanmerking moet worden genomen dat hij in deze periode een tijdlang een gevangenisstraf onderging –, dat hij een zelfstandige is met een eigen onderneming, dat hij legale inkomsten heeft, dat hij belastingen, sociale zekerheidspremies, enzovoort betaalt en dat hij een gezin heeft doet aan het voorgaande geen afbreuk. De Raad dient er hierbij ook op te wijzen dat het feit dat aan verzoeker de status van langdurig ingezetene niet wordt verleend niet tot gevolg heeft dat hij zijn zelfstandige activiteiten niet zou kunnen verderzetten of dat hij zou worden gescheiden van zijn gezin. De bestreden beslissing stelt immers geen einde aan zijn verblijf, doch houdt slechts in dat hem geen meer gunstige verblijfsstatus wordt toegestaan. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat een meer verregaande belangenafweging diende te worden doorgevoerd.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 15bis van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

2.1.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.1.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 30 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981).

Zijn betoog luidt als volgt:

“Art. 30 stelt:

§ 1. In afwachting van een beslissing van de minister of zijn gemachtigde omtrent de aanvraag voor een machtiging tot vestiging of de aanvraag voor het verkrijgen van de status van langdurig ingezetene dient, wanneer de verblijfstitel vervalt, deze titel te worden afgenomen en het document overeenkomstig het model van bijlage 15 aan de vreemdeling te worden afgegeven. Dit document bewijst dat de vreemdeling een aanvraag voor een machtiging tot vestiging of een aanvraag voor het verkrijgen van de status van langdurig ingezetene heeft ingediend en dekt voorlopig zijn verblijf gedurende de termijn vermeld in het tweede lid, desgevallend verlengd tot de afgifte van de identiteitskaart voor vreemdeling of de EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene.

Is de beslissing gunstig of wordt, binnen een termijn van vijf maanden na de afgifte van het ontvangstbewijs, geen beslissing ter kennis van de burgemeester of zijn gemachtigde gebracht, dan geeft deze, naargelang het geval, de identiteitskaart voor vreemdeling of de EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene af.

(...)

Verwerende partij diende een beslissing te nemen binnen de termijn van 5 maanden.

Verzoeker heeft op 02.02.2015 de aanvraag ingediend cf. art. 15bis Vw. tot het bekomen van de status van langdurig ingezetene.

De beslissing werd pas genomen op 29.02.2016 en dus veel te laat.”

2.2.2. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt duidelijk dat verzoeker pas op 2 februari 2016 een “aanvraag tot het bekomen van de status van langdurig ingezetene” indiende. Het uitgangspunt van verzoeker dat hij een dergelijke aanvraag indiende op 2 februari 2015 en verweerder, door op 29 februari 2016 een beslissing aangaande deze aanvraag te nemen, de in artikel 30 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 bepaalde beslissingstermijn van vijf maanden miskende mist derhalve feitelijke grondslag.

Een schending van artikel 30 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 kan niet worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK